

Vágymágusok



2.

A KÉT HERCEG



*finep
selection*

ON SAI

ON SAI

Vágymágusok

2.

A KÉT HERCEG



Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

1. fejezet Titkok



A HERCEGI SZOBÁBAN FEKÜDTEM, a Tanoncok Tornyában, és kényelmesen bevackoltam magam a takaró alá. Az éjszaka puhasága körbeölelt, és én még mindig éreztem a hajamon a körték finom, édes illatát.

Lidérc és a körteaszalás... A szívem lángolt, akárhányszor eszembe jutott. Még félálomban is fel-felszökött a mágiám. Soha életemben nem fogom bevallani senkinek, mi történt...

Este még féltem, hogy egész éjjel zavartan hanykolódom majd az ágyban, és a takaró sarkát rágom kínomban. Ám úgy aludtam, mint a tej, és nemrég magamtól ébredtem.

A közelben hallottam Zaher szuszogását, akit Amron kapitány visszazavart a szobába. Kellemes meleg uralkodott a sötét helyiségben.

Már épp visszazunnyadtam volna, amikor huzatot éreztem az arcomon.

Kinyílt volna az ajtó?

A csend valahogy megváltozott, már nem puha, szőrös bundaként ölelt körül, hanem árnyalatnyi feszültség költözött bele, mint amikor a lant húrját túl húzom.

Valaki figyelt.

Ijedten visszafojtottam a levegőt, és összekuporodtam.

Aztán észbe kaptam. Bolond vagyok? Az embert nem menti meg a takaró...

Többször is meg akartak ölni.

De a mágiára, én egy gonosz szipoly vagyok! Féljen ő! Le kell csúszni az ágyról, és elsőnek támadni...

Óvatosan kidugtam a bokámat, ám az egy másik testhez ért. Valaki állt az ágyam mellett!

Nyikkanni sem tudtam, olyan gyorsan támadt, rám feküdt, és befogta a számat. Megragadtam a fejét, és épp le akartam szívni az erejét, elvenni tőle minden csepp életet, hogy élhessek, ám megéreztem az illatát.

Kamillaillata volt. A kezem alatt pedig puha, hosszú hajsálak...

– Cssss... csak én vagyok – suttogta Lidérc. Elvette a kezét a számról, és lemászott rólam. – Menj arrébb!

– Megőrültél?! – nyögtem. – Majdnem megöltelek.

Lidérc halkan, hitetlenül felnevetett, és leheveredett mellém az ágyra:

– De jó meleg van itt! Odafent a padláson cefetül huzatos a torony. Halkabb légy, felkelted Zahert!

– Kimásznál az ágyamból?! – sziszegtem.

– Nem. Beszelnünk kell a tegnapról.

A mágiám azonnal illetlenül felszökött. Nem elég, hogy előző nap különleges és illetlen dolgot éltünk meg együtt, de Lidérc még emlékeztetett is rá, és most is minősíthetetlenül közel volt. Hiába

burkolóztam szorosan a takaróba, a sötétben éreztem, ahogy a combja nekem nyomódik.

– Hé, arra nem buzog fel a mágiád, hogy valaki megtámad, de arra igen, hogy beszélgetni akarok? – ugratott vidáman. – Roan, így hamar hulla leszel!

– Figyelj, ami a tegnapot illeti... én... tudnod kell... – hatalmasat nyeltem.

Feszengve kerestem a szavakat, de nem találtam. Azt hiszem, illemtani hiányosságtól szenvedtem. Miért nincs a grófkisasszonyok oktatásában olyan pont, ami az érintés nélküli illetlenkedés másnapjára vonatkozik?

– Senkinek nem mondhatod el – mondta Lidérc nyomatékosan.

– Nem, dehogy, soha nem tennék ilyet! – Éreztem a sötétben, ahogy vörössé válik az arcom.

– Csak Ras, Amron kapitány és Frellelon tudja. Ó, és Fola aszszony! Maradjon is így.

– Mi?! Te elmondtad nekik, hogy mi ketten...? – nyögtem.

– Ööö... mi van? – Lidérc meglepődött.

Aztán kitört belőle a kacagás, de olyan jóízűen, hogy a vállamnál a takaróba kellett fúrnia az arcát, hogy fel ne keltse Zahert.

Majdnem elsüllyedtem szégyenemben, ahogy ráébredtem, hogy *nem* az aszalásról beszélt.

Hanem azt kell titkolnom, hogy ő a herceg.

Kínomban bosszúsan arrébb lökdöstem. Legalább ne a nyakamba lihegne! Éjfekete haja csiklandozón betérített.

– Bocsáss meg... – suttogta, még mindig igyekezve visszafojtani a nevetést. – Elfelejtettem, hogy idehaza mások az erkölcsök. A Forrópartokon a nőkön feleennyi ruha van, és senki nem akad fenn rajta. Azon sem, ha a szegényebb fiúk előkelő férfiakat kényeztetnek. Ne

haragudj, még szoknom kell, hogy itt másképp mennek a dolgok. Tudom, hogy sokat jelentetett az első...

– Félreérted! – fújtam dühösen. – Egyáltalán nem jelentett semmit!

– Ó, én azért élveztem! – Lidérc megborzosolta a hajam. – Ne tagadd le a vágyaidat, Roan, az nem egészséges.

– Mi?

– Bocs, de csak itt van zabszem mindenki seggében, a Forró-partokon sokkal szabadabb a szerelem, és egészségesnek tartják a lepedőtornát. Különleges dolog volt, ahogy összekapcsolódott a mágiánk, egy percig se szégyellj. Viszont most van fontosabb dolgunk a pajzán kis körtéidnél. – A hangja komolyra váltott, eltűnt a csipkelődő él belőle. – Este beszéltem Amron kapitánnyal, ő is úgy véli, Jallót felbérelték. A hajóm három hét múlva fut ki. Addig el akarom kapni a rohadékot, aki lefizette.

– Elmész?

A torkom összeszűkül, de nem tudtam volna megmondani, miért. Hiszen idegenek voltunk egymásnak. Sőt, ő egy bosszantó, pimasz herceg-csatornatöltelék. Mégis úgy éreztem, hogy elárul ezzel.

Nagy levegőt vettem.

Mi bajom?

Egy hét múlva nyílik a piros virágom. Ha addig nem cserélek az öcsémrel, iszonyúan nagy bajban leszek. Nincs jogom megbántódni Lidércre, hiszen, ha minden jól megy, én előbb cserben hagyom őt.

Bárcsak elmondhatnám!

Lidérc is sóhajtott:

– Igen, elmegyek. Anyám levelével csaltak haza, de azt mondja, jól van, és menjek vissza. Igaza van, mi tartana itt? – Habozott, és csak hosszas hallgatás után folytatta. – A város már nem olyan, mint

gyerekkoromban. Mintha a szürke ég ránehezede a haldokló földre. Szinte fulladok. Komor emberek, komor élet, íztelen ételek. Kinyírom a felbujtót, aztán eltűnök, mintha soha nem jártam volna itt. Még Zaher sem tudhatja meg, ki vagyok. Ugye, érted, milyen fontos ez?

A szavai hallatán döbbsentem rá, hogy nagyobb csapdában van, mint én.

Hirtelen összeállt a kép. A király már az érkezése *előtt* összehívta a nemeseket, Finonáék is jóval a hajó befutása előtt megkapták a meghívót.

De ki tud kicsempészni a királyné fiókjából egy levelet a palota-örökön át? Hajóst fizetni, aki elviszi? Sőt, a Forró-partokon helyi csapatot, aki megtalálja a csavargó Lidércet, hogy kézbesítse számára?

Mi van, ha maga a király csalta haza?

Ám az anyja menekítené ki innen, és hiába van hatalmas bajban a hasában növekvő kis szipoly miatt, még így is hazudik, hogy a fiát mentse.

De miért?

– Hallgatni fogok. – Nyeltem egyet. – Remélem, sikerül hazatérned.

– Haza? – Lidérc hangjában keserűség csendült. – Az otthon ott van, ahol szeretnek. Nekem már rég nincsen ilyen hely. A Forró-partokon legalább süt a nap, és forró a lányok csókja. Becsüld meg a boldondos családod, Roan! Még ha kegyvesztettek vagytok is, hidd el, nagyobb kincsetek van, mint egy hercegnek.

Elfacsarodott a szívem:

– Hidd el, téged is...

– Ugyan már, Roan, csak vicceltem! Kit érdekel mindez? – Lidérc hangja gunyorosabbá vált. – Tudod, milyen rosszul festenek

kopaszon, mint egy máguskatona? Fogd meg ezt a haját, micsoda puha sörény, az egyetlen örökségem az én csodaszép anyukámtól. Csak nem képzeled, hogy megválok tőle?

Odadugta a fejét az orrom alá, annyira, hogy csiklandozta az arcomat. Nevetve-prüszkölve toltam félre.

Zaher felriadt, nyöszörgött valamit, és a másik oldalára fordult.

Mindketten megdermedtünk. Ha rajtakap, hogy mi egy ágyban... iszonyú erővel fojtottam el a felragyogni vágyó mágiám.

Lidérc vidáman megszorította a karom.

Alig hallható nesz hallatszott, ahogy a sötétben leszállt az ágyról, majd az arcomon újra megéreztem a huzatot, ahogy láthatatlan szellemként kisuhant.

Belemosolyogtam a sötétbe.

De aztán elhalványult a mosoly, amikor visszaidéztem, miről is beszéltünk.

Lidérc itt hagy mindörökre a szürke égbolt alatt. Egy olyan ellenséggel, akiről semmit sem tudok.



Annyira kavargott a lelkem, hogy nem tudtam visszaszunnyadni.

Gondoltam, egy kis nyomozás az ellenség után majd eltereli a gondolatomat Lidérc hajának puhaságáról.

Halkan felálltam, nehogy Zahert felébresszem, és az ablak réseit közt szűrődő derengésben elvettem az ágy lábtámlájára kiterített ruhámat. A sárkányos paraván mögé osontam, ahol a mosdótál, az éjjeliedény és egy lóca állt. Óvatosan mozogtam közöttük, és a homályban elvégeztem a reggeli készülődést. Majd szorosra húztam mellemen a kötést, és felvettem az éjfekete egyenruhát. Magamra borítottam a fekete katonai köpenyt is, és halkan kilopóztam.

Odakint, az előtérben senkivel sem találkoztam, csak a fahasábok sercegetek a kandalló narancsos lángjai között. Amikor kiballagtam a toronyból a hideg levegőre, az udvaron a cselédek már a lovaknak vitték a kútról a vizet.

Betértem a hatalmas konyhába, ahol már nagyban folyt a reggeli früstök előkészítése, és a káposztás lepény finom illata érződött. Kértem Fola asszonyságot, az egyik cseléddel hadd csináltathassak Zaher számára buggyantott tojást. A barna hajú, vézna fiú még neheztelt a tegnapi veszekedésért. A fejemhez vágta, hogy nem kéne összeugrasztanom Lidércet és Mortot. Valamivel kedveskedni szerettem volna neki, és úgy vettem észre, szereti a tojást.

– Mi az a buggyantott tojás? – kérdezte értetlenül Fola asszonyság.

– Ó, bocsánat, ezt anyukám találta fel. Ecetes sós vizet forralunk, majd egy merőkanálba tojást ütünk, utána óvatosan beleengedjük. Így kívül rugalmas, belül meg folyékony lesz a tojás. Aztán többféle fűszerrel lehet tálalni.

Fola asszonyság örökké szigorú arca felderült, és elhessegetve a cselédeket, saját maga látott a különös módszer kivitelezéséhez. Ügyesen meg is oldotta. Annyira megtetszett neki, hogy akkor már Amron kapitánynak is készített, majd, hogy meg ne sértődjön, természetesen Frellelon gyógyítónak. De Ras parancsnok sem maradhatott ki, hiszen mindig annyira figyelmes.

Mosolyogtam, ahogy szinte megijodott az újdonságtól.

Kiderült, hogy Amron kapitány felesége soha nem jár a várban, így nincs, aki új étkeket készíttessen. Fola szomorúan panaszkolta, hogy a különlegesebb recepteket minden nemesi szakács féltve őrzi.

Megsúgtam, hogy Lidérc mennyire íztelennek találja az ételleket. Fola tudta, ki ő, és amikor javasoltam, hogy a mai kenyérbe lehetne sütni egy kis zöld hagymaszárat, azonnal utasította rá a lányokat.

Ha már a konyhában ügködtem, mellékesen a háborús pletykákról is kikérdeztem őket. A cselédek láthatatlanok, rengeteg helyen jelen vannak, elcsípnek szavakat...

Ám nem jutottam sokra. A katonákat megkorbácsolták, ha fecségtek.

Nem különös dolog ez?

– Megnézed a fűszereket? – kérdezte Fola asszony nem kis büszkeséggel.

Kinyitotta a hatalmas konyhaszekrényt, és rengeteg üvegce tárult elé. Ámulva megfogtam, beleszagoltam többbe is. A zsálya, a kapor és a borsmenta mellett egy jókora cserépedényt találtam, amiben apró, hosszúkás magok halmozódtak.

– Köménymag – sóhajtotta Fola asszony. – Szélhajtó teának való. Farkasföldi Alej gróf a tengerentúlról hozatta. Megpróbálta nagy mennyiségben természetni, de nem veszik a városiak. Frellelon gyógyító a fogadott fia, és velünk vásároltatta fel a termést. Csak tudnám, mit kezdjek vele!

Megkóstoltam, és elgondolkozva ízlelgettem. A könyvekből ismertem, nemcsak görcsoldó hatása van, hanem a régi krónikások szerint a *hójárók* az ételekbe is gyakran tették. Végso soron hogyan ismerkedjünk meg az ellenséggel, ha nem az ételein keresztül?

– Ez illik a húsokhoz. Törjétek össze, és a mai estebédet készítsétek köménnyel.

– Biztos vagy benne?

Nem voltam, de ha már szipolyként a halálomra várok, akkor legalább egy különc ételért verjenek agyon. Mindenesetre két mondat tal meggyőztem a kulcsárnőt.

Zahernek elvittem a buggyantott tojást a hercegi szobába. Már felébredt, és épp elkészült az öltözködéssel, amikor beléptem.

– Sajnálom, hogy rossz barátod voltam – mondtam sóhajtva, és bocsánatkérőn feléje nyújtottam a kis cseréptányért a tojással és a bádogkanállal.

– Azt hiszed, hogy egy étellel megoldódik minden? – sóhajtott.

– Igen – bólogattam lelkesen. – Ezzel biztosan.

Erre már Zaher is elmosolyodott, és leült az ágy szélére. Óvatosan megkóstolta a buggyantott tojást, majd megdöbbenve újra bekapott egy falatot. Az arcán úgy ömlött szét az öröm, mint ahogy az öcsém arcán szokott.

Őt nézve azon tűnődtem, hogy minket, lányokat, annyit simogatnak, öltöztetnek a cselédek, finom étkekkel is kényeztetnek, de a fiúk valahogy kevés ölelést kapnak, és ők maguk sem ölelhetnek csak úgy, szeretkezés nélkül. Talán ez a baj ezzel a világgal? Hogy a férfiaknak nem szabad érezni?

Leültem mellé.

– Zaher, megtanítasz arra, hogy viselkedjek úgy, mintha nem tetszene Mort?

– Mort annyira jóképű – sóhajtott. – Én is figyelek rá, hogy ne bámuljam meg. De tényleg jó lenne, ha nem ugrasztanád össze Lidérccel. Néha úgy viselkedsz, mint egy szűzlány, aki kőrőket versenyztet, vagy szerelmet keres. Légy már férfi, és vidd ágyba mindketőt...

Olyan kerekre tágult a szemem, hogy azt hittem, mindjárt kipotytyan a szemüregemből.

– ...úgyis közrendűek, megteheted. Én is háltam már lovászfiúkkal. Utána elmúlik a vágy, hidd el, főleg amilyen büdösek. De ne kéresd magad, és ne versenyeztess őket, ez nem méltó egy nemeshez, főleg egy ősi nemeshez.

Azt hiszem, alaposan félreértettem, miért bosszús rám Zaher.

Nem vette észre a pillantásom, hanem elgondolkozva kezdte sorolni, miket ne tegyek, hogyan ne beszéljek, hogyan ne nevessek. Meseált a saját kínos pillanatairól is, melyeket otthon megélt, mire megtanulta mindezt.

Bólogattam, de közben összeszorult a szívem.

Lovászfűk ide vagy oda, Zahernek iszonyúan nehéz élete lehetett egy katonacsaládban, ahol napi szinten látnia kellett a bátyjai félmeztelenül birkózó barátait. Egy fiúcsapat döbbenetesen más, mint egy hímezgető lánykör. Sokkal szabadosabb, sokkal testközelibb, vadabb.

Az udvaron megkongattak egy rézüstöt, a cselédek früstökre hívták a csapatot. A zajra a kiszáradt várárokból élő kutyák is felvonyítottak, segítettek az ébresztésben.

Kimentünk a szobából. A közösségi helyiségben már ott beszélgettek a fiúk, és most kivonultak a reggeliért az udvarra.

A früstök csak pár falat volt, így mindig kint a harapós hidegben vettük át, nem az ebédlőben. A langyos káposztás lepény kellemeesen melengette a kezemet. Hozzá vízzel hígított forralt bort is adtak, egy hatalmas üstből kimérték két bádogbögrébe. A fiúk felhajtották, majd adták a sorban következő kezébe. Szerencsére Tina, az egyik cseléd lány ismerte már a szokásomat, és nekem egy agyagcsuporban finom csipkebogyóteát hozott. Sajnos a mézből már kifogytak, de így is élvezettel kortyoltam.

– Kész vagytok? Akkor indulás! – Ras parancsok kivezényelt minket a váron kívüli hatalmas tisztásra.

A mai feladat tűzgolyó dobálása volt. A reggeli hidegben fázósan összedörzsöltem a tenyerem.

Olyan jól indult ez a nap. Miért kell tűzgolyókkal folytatódnia?

Beálltunk egy sorba. Zaher került a legszélére, mellette én álltam, másik oldalamon Lidérc.

Ras előttünk sétálva magyarázatba kezdett:

– A tűzmágia sokrétű, de harc közben a két legfontosabb: a lánggolyók dobása és a felétek zúduló tűz megállítása. Meg kell tanulnotok minél messzebb dobni a lángot, és minél pontosabban, nehogy a mi seregünket találjátok el. Miközben az ígétlen íjászok lőnek és a katonák közelharcot vívnak, nektek a messzebb lévő tűzokádók ellen kell védeni őket.

– A sárkányok ellen? – kérdeztem kíváncsian. El nem tudtam képzelni, hogyan harcolhatnánk ilyen legendás szörnyek ellen. – De azok repülnek, nem?

Ras egy pillanatra zavartan megakadt:

– Nem repülnek, és tűzokádó a nevük – közölte olyan hangsúllyal, amiben benne volt, hogy nem szeretne több kérdést. – A lényeg, hogy elsőként azt gyakoroljuk, hogyan dobjatok minél messzebb. Ha Erdon herceg ideér, nem lesz boldog, hogy beszakadt a lakótornya. A legjobb formátokban kell mutatkoznotok.

A fiúk nyugtalanul összesúgtak, én viszont elakadtam annál a gondolatnál, hogy a tűzokádók nem repülnek.

De hát az összes régi legendában repülnek!

Ezek a sárkányok valahogy nincsenek rendben.

Ezen morfondíroztam, míg Ras bemutatta a feladatot. A lánggolyót pont úgy dobta el, mintha egy rongylabda lenne. Nem igazán figyeltem, úgy voltam vele, megcsinálni úgysem tudom, örülök, ha egyáltalán tüzet csiholok, nemhogy még mindenféle lánggolyókat dobáljak.

Ras kilépett húsz lépést, majd megállt, és közölte, addig el kell jutni a golyónak.

– Bárcsak fejbe tudnám dobni – morogta őszinte vággyal Lidérc. Elnyomtam a kuncogást.

– Tűz!

– Krash! – mondtuk kórusban. Legnagyobb meglepetésemre a tenyeremen könnyedén megjelent a lánggolyó, még hozzá akkora, mint a fejem.

Zaher egy alma nagyságú golyót lebegtetett, de Lidércnek megint csak pontszerűen, a végtagjaiban keletkezett a mágia, és nem tudott összegyűlni. Képtelen volt varázsolni.

– Dobb! – parancsolta Ras.

Csak egy ügyetlen mozdulatot tettem, ám a lánggolyóm kecsesen, elégánsan felívelt.

Kerekre tágult a szemem, de a többieké is. A legtöbb fiú labdája tíz-tizenöt lépés után esett le, talán öt embernek sikerült elérnie a vonalat, amit Ras kijelölt. Ám Mort tűzgolyója és az enyém látványosan messzebb jutott, jóval a határvonalon túl.

– Ez az, Roan! – kiáltotta lelkesen Ras. – Tudtam én, hogy kemény legény vagy!

Micsoda?!

Döbbenten meredtem magam elé.

Ám a következő dobás is sikerült, és az utána jövő is...

Mi történik? Honnan van nekem aktív mágiam? Még hozzá ilyen erős?

Mint villámcsapás, úgy jöttem rá, honnan.

Milyen illetlen, kínos helyről... Lidérc mágija tegnap nemcsak a körtéket terítette be, hanem engem is. Éreztem a bőrömön a mágikus simogatást, orromba beköltözött az ő illata, a számban mintha ott lett volna a szája íze, noha hozzám sem ért.

Vöröslő arccal a mellettem álló Lidércre néztem, aki szerencsére nem rám figyelt, hanem bosszúsan erőlködött, hogy egy pirinyó lánggolyót összehozzon, de sikertelenül.

A Földanyára!

Azt hiszem, észrevétlenül megcsapoltam a herceget!



A következő három napban egyre jobban halványult a lopott erő. Óvakodtam Lidérccel kettesben maradni, nehogy véletlenül újra ellopjam az erejét.

Ő sem ért rá, mert Amron kapitány úgy döntött, hogy délelőtt ő oktatja, délután pedig Frellelon veszi át ezt a szerepet. Az estebéd után Lidérc köddé vált, nem jött el Frellelon gyógyító csoportos lelkéire, nem volt a közösségi helyiségben, de a padlószobájában sem. Hiába kerestem, nem találtam. Ras is eltűnt. Amikor kérdeztem a katonákat, merre van, mindenki csak a vállát vonogatta.

Azt gyanítottam, ketten bejárnak a városba, és a merénylet kitermelője után nyomoznak. Ám hiába kérdeztem, Lidérc csak megborzosolta a hajamat és mosolygott.

A vár élete közben a szokott kerékvágásban haladt.

A Gyógyítók Tornyában Frellelon sötétedés után más és más színű kaftánba öltözött, esküszöm, több ruhája volt, mint nekem, egy ősi nemesi család grófkisasszonyának.

Olyan ismereteket oktatott, melyek bármikor jól jöhetnek: csilagképeket, ha eltévednénk a harcmezőn; a különböző csomók kioldását, ha elfogtak; vagy a fagyos északon milyen kérgek és bogyók ehetők, ha elszakadunk a seregtől.

Néha próbáltam a háborúról kérdezni, de Frellelon kioktatott, hogy ne vágjak a szavába.

Ha már a csapat elfáradt az okosságokban – és ez gyorsan ment, a velünk lévő parasztlegények nem épp a fejüket használták a legszívesebben –, akkor átmentünk az ebédlő hosszú termébe, és a fáklyák

sárgásan lobogó fénye mellett fakardokkal vagy botokkal küzdötünk. Mindig Zaherrel álltam párba, de csak tessék-lássék vívtunk, nem vittük túlzásba.

Frellelon láthatóan kedvelte Zahert, és többször mondta neki, hogy ha esetleg gyógyító lesz, akkor nem kell tűzgolyókat dobálnia, sem ilyen botos gyakorlásban részt venni, hanem sokkal izgalmasabb oktatást kap.

Én is sóváran vágytam volna izgalmasabb tanításra, még az ő dagályos stílusában is, de Frellelon velem igen távolságtartón viselkedett. Hiába kérleltem, nem volt hajlandó sem mágiaelméleti könyveket adni, sem a tűzokádókról olvasnivalót. Azt mondta, az ilyen tudás csak a gyógyítók dolga, de amikor a vizsgáról kérdeztem, akkor fellengzős mozdulattal intett, hogy azzal meg óhajtja várni a sereggel érkező Delont. Láthatóan minél messzebb szeretett volna tudni a könyvektől.

Egyetlen örömöm Fola asszonyosság társasága és az ételekkel való kísérletezés volt.

Jó, talán a borsmentás sóskafőzelék kissé túlzás volt, azt még a harcedzett helyőrség is gyanakodva szemlélte, de a többi dolgot azt hiszem, szerették. Legalábbis csak a kovácsikrek fenyegetőztek azzal, hogy megvernek, ha még egyszer gesztenyét tömetek a sült csirkébe.

Ám mindezek közepette, ahogy múlt az idő, egyre jobban nőtt a szorongásom. A várból egyelőre nem engedett ki a kapitány. Fola asszony biztosított róla, hogy segít, ha a piros virágom nyílni fog, de akkor is... Hiába soroltam a fejemben a balladákat, egyetlenegyben sem találtam tanácsot arra, mit tegyek ilyen egyetlen esetben.

Azt hiszem, mégis úrilány vagyok... Ha észreveszi bármelyik fiú a virágzásom, akkor megölniük sem kell, önként kimúlok szégyenemben. Előbb, mint hogy szipolyként felkoncoljanak.

Már-már kezdtem belerázódni a vár életébe, amikor a negyedik napon több dolog is történt, ami felkavart.

Az egyik, hogy reggel megérkeztek a mutatványosok.

Épp kint gyakoroltunk, tűzgolyókat dobáltunk, amikor a kopott ponyvás ekhós szekér megjelent a várnál, egy csapat ledér ruhás hölgygel. Négy férfi lovas tartott velük, és hat gyalogos.

Igazi, tengerentúli állataik voltak. Az egyikük egy struccot vezetett bőrszíjon, a másikkal pedig egy kivénhedt tigris baktatott, ami olyan öregnek tűnt, hogy azt hittem, feldől menet közben. Bár talán legvénebb az a kék nadrágos mutatványos volt, aki húzta a lábát, és egy botra támaszkodva a sort zárta, ahelyett, hogy a nőkkel teli szekéren utazott volna.

– Nézzétek, idén is eljöttek! – Zaher úgy ujjongott mellettem, mint valami gyerek, aki lépes mézet talált. – Imádom az előadásikat!

– Tavaly láttam őket a piacon – mesélte Ion, az egyik nagydarab kovácsiker, és vigyorogva rám nézett. – Épp Roan dicső vizsgáját adták elő. Azt, amikor lehasalt rémületében a rongylabdák előtt. Remélem, most is láthatjuk!

Az egész csapat felröhögött. Bosszúsan beharaptam a szájam szélét. Felnéztem a lehangolóan sűrke égboltra, és inkább nem mondtam semmit.

– Ne aggódj, majd az új vizsgádról is zengeni fognak. Az nagyon jól sikerült – vigasztalt Zaher.

– Ó, de még milyen jól! – morogta sötéten Lidérc, aki pont meghallotta. Láttam a szemén, hogy eszébe jutott, miattam került a várba.

Nyugtalan lettem a baljós pillantástól. Lidércet egyre jobban megviselte Amron kapitánnyal a gyakorlás, Frellelontól pedig mindig a dühroham szélére került. A mágiája viszont nem jött elő.

A mutatványosok közben vidám dalba kezdtek a vár előtt, csörgő dobbal ütötték a ritmust, így kértek bebocsáttatást.

– Hadd menjünk be mi is! – kérelték többen Rast, de az csak nevetve legyintett. Annyit azért megígért, hogy ma korábban fejezzük be a leckét.

– Vissza a sorba! Tűz! Dobd!

Kifordítottam a tenyerem, és egy lökő mozdulatot tettem a meszsze álló kőkupac felé. Az eredmény siralmas volt, a többiek tűzgyolója legalább harminclépésnyire repült, az enyém meg tízlépésnyire lepottyant, mint a fáról a rohadt gyümölcs. Elfogyott az ellopott mágia.

Márpedig nem vagyok hajlandó pótolni! Egy úri hölgy nem erkölcstelenkedik némi mágiáért cserébe.

A kovácsikrek összenéztek és hahotáztak. Mellettem Zaher viaszgázáló pillantást küldött.

– Újra! – parancsolta Ras. – Hamarosan itt lesz Erdon herceg, és látni akarja, mit tudtok!

Hatalmasat sóhajtottam. Nem elég, hogy egy herceg, de már kető is életveszélyes közelségben lesz.

– Tűz! Dob!

A kiégett, kövekkel borított hatalmas tisztáson megült az ezüstös dér, csak ott olvadt fel, ahová becsapódtak a lángjaink. Ezt a tűzgyolót sem sikerült messzebb juttatnom. Az ikrek megint kiröhögtek.

Lidércre pislogtam, aki a tisztás szélén éppen hosszú, fekete haját csomózta újra kontyba, és ingerülten felelt valamit a merev arcú kapitánynak. Láttam, hogy Ras is odakapja a fejét, aztán elgondolkozva keresztbe teszi a karját.

– Szerinted kiteszik a csapatból Lidércet? – kérdezte mellettem halkán Zaher.

– Micsoda? Miért tennék?

– Hát, már mióta büntetésben van. És még mindig nem tud rendesen varázsolni.

Meglepődtem, de aztán rájöttem, a csapatnak tényleg így festhet a külön oktatása.

– Kétlem, hogy kitennék.

– A bátyáim, Orlan és Merlen azt mondták, Lidérc csak szórakozik. Ma éjjel is varázsolta fent a toronyban – mondta halkán Zaher. – Őrségben voltak, és megéreztek a mágikus kitörést. Kicsapta az ablaktáblákat.

Meglepve a vár felé néztem. Mindenhol zárva álltak az ablaktáblák, hogy bent tartsák a torony aljából felszivárgó meleget. Összeráncoltam a homlokomat. Éjjeli fagyban miért nyitna bárki ablakot?

Lidérc azt mondta, rémálmai vannak, mióta megérkezett. Lehet, hogy nem is tudatosan használt mágiát? Aggódni kezdtem.

Aztán észbe kaptam.

Hát megőrültem én?

Hamarosan nyílni fog a piros virágom, és Lidérc lelke a legfőbb gondom? Inkább meg kéne tépnem az öcsémet, Roant.

Ras újra és újra tüzet parancsolt. Ó, bár lenne saját erőm, bár ne lennék szipoly!

A délután haladt, és én egyre jobban erőlködtem, hogy képes legyek a feladatra. Lidérc mágiája teljesen elszivárgott.

– Tűz! – utasított minket zengő hangon Ras. – Mison, nagyon szép, látod, milyen messze szállt! Roan, ne lazálj!

A nyakam görcsbe rándult, annyira erőlködtem, szerettem volna, ha büszke rám. De már csak kilenclépésnyire ment a láng, aztán nyolc...

– Roan életveszélyes. Főleg a teafüvek rettegnek tőle – röhögött Ion.

Úgy éreztem, meghalok a kimerültségtől. A lánggolyóm is kisebb lett, most már csak almányi méretű. Összeszorítottam a fogam, de nem sikerült megnövelni.

– Roan, nagyobbra! – parancsolta Ras.

Úgy erőlködtem, hogy szinte görcsbe rándult a testem, de nem tudtam megtenni.

– Jól van, egy kis szünet, pihenjete! Mort, bemutatjuk az új feladatot. Állj Roannal szembe! Vedd le a felsőd, ne pörköljödjön meg.

– Tessék? – nyögtem zavartan, de a lánggolyóm galádul fellobbant.

Ras szemében megjelent valami kaján csillogás, miközben rezzenéstelen arccal magyarázott Mortnak:

– El kell kapnod a golyót. Ha megsérülsz, téged könnyebb összerakni, mint Fola asszonyságtól új ruhát igényelni.

A csapat felnevetett. Fola asszonysággal összetűzni rosszabb volt, mint a kiképzés.

– Oda, a nagy kő mellé állj, az messzebb van, mint ameddig Roan ma eldobott. – Ras egy térdig érő szürke sziklára mutatott. – Az elkapás hasonló mozdulat, mintha rongylabdát kapnál el, csak a tudatoddal előbb meg kell állítani a golyót. Ha azt mondom, hasra, akkor viszont gondolkodás nélkül fekédj le.

Mort lelkesen ledobta a felsőruházatát, majd odament a kő mellé. Már unhatta az előző feladatot, és látszott, felélénkíti az újdonság. Egészen addig, amíg szemben nem állt velem, és meg nem látta a feszengésemet.

Elvörösödtem.

Egész héten nem láttam félmeztelenül, kerültem minden ilyen helyzetet. Próbáltam nem nézni karcsú derekára, kétszer szélesebb vállára. Nem csodálom, hogy nemes hölgyek a kegyeikben részesítették...

Rianna, légy úrilány!

Én az voltam, de a mágiám illetlenülül viselkedett. A tenyeremen akaratlanul fellobbant a tűzgömb.

A bámuló fiúk valószínűleg nem sejtették, miért, ám Mort nagyon is jól értette, mert az arca rákvörös lett.

– Nagyon szép, Roan! – Ras parancsnok nyíltan vigyorgott. – Most ne dobd, hanem csak egy könnyed mozdulattal küldd, mintha a tűzed a selyemkendő lenne, és meg szeretnéd cirógatni vele a bőrét...

Cirógatni?

Ó, anyám, bárcsak megnyílna a föld alattam!

Azt hittem, elsüllyedek a szégyentől. Türelmetlen csuklómozdulattal odalöktem a tűzgolyót, ahogy az ember egy unott legyezőt dob le az ágyra.

Meglepetésemre a narancsvörös lánggömb könnyedén átszökkent Morthoz, nem számított a távolság.

Csak utána fogtam fel, mit tettem.

Földanyára! Tüzet dobtam egy emberre! Egy élő emberre!

Görcsbe ugrott a gyomrom. És ha megsérül?

A csapat visszafojtott lélegzettel figyelte a láng útját.

Mort azonban bátran a tűzgömb elé lépett. Egy ügyes csuklómozdulattal elegánsan elkapta, majd kioltotta.

A fiúk éljenzésben törtek ki, és felszökött a mágiájuk, a tenyerükön nagyobb lett a narancsvörös láng. Az én testemben is fellobbant a mágia, de az a szégyentelen fajta, ami az ölemtől indul.

Mort egyszerűen gyönyörű volt! Az izmok játéka a narancsvörös fényben... és ahogy büszkén a szemembe nézett... ó, adjatok agyagot, hogy megformáljam a Tűzistent!

– Hasra! – ordított Ras.

Jobbról iszonyú erejű kitörés érkezett.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Mort azonnal a földre vágta magát.

A szürke szikla felrobbant mellette, a por és az apró kődarabok beterítették a testét. Lidérc ereje félelmetes volt. A fiúk mély ordítása elnyomta az én rémült, vékony sikolyomat.

Mort a portól köhögve állt fel, de nem esett baja, csak apróbb zúródásokat szenvedett.

– Te nyomorult patkány! – ordította, és dühödten Lidérc felé indult.

Lidérc arcán egy pillanatra zavar látszott, ám utána felkúszott az arcára az a pimasz vigyor, amitől én is szívesen a lóitatóba nyomnám a fejét.

– Hé, Mort? Mi volt ez a durranás? A Tűzisten fingjára mondom, jó nagyot pukiztál!

– Kiverem a fogad! – Mort dühében leszegte vörösös üstökét, úgy rontott oda.

– Azt megnézem, kis bikám!

– Állj! – parancsolta Ras, a hangjába aggodalom keveredett. – Elég legyen!

Megütni egy herceget? A gyomrom azonnal csomóba ugrott.

Eszembe jutott, hogy Ras a begyűjtéskor fejbe rúgta, ott bizonyára királyi parancsot kapott az erőszakra, de azóta hozzá sem ért, soha még csak meg sem legyintette a tarkóját, mint ahogy más fiúkét.

Amron kapitány, szokásával ellentétben, nem bődült el, hanem csak halkán odaszólt Lidércnek. Valószínűleg emlékeztette, hogy a törvények szerint aki kezét emel a hercegre, annak legkisebb büntetése, hogy levágják a karját. Lidérc megrökönyödve meredt rá. Ám aztán felnevetett, és futásnak eredt:

– Kapj el, ha tudsz! Ha pofont akarsz, meg kell dolgoznod érte!

– Te nyomorult csatornapatkány!